உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தினின்று மாதந்தோறும் வெளிவரும்

ஒரு தமிழ்ப்பத்திரிகை.

முப்பத்தைந்தாந்தொகுதி.

Vol. 35.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் * THE MADURA TAMIL SANGAM *

ஈசுவர—வெகுதானிய ௵

1937—1938.

பத்திராசிரியர்—திரு. நாராயணையங்கார்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை,

மதுரை.

முப்பத்தைந்தாந் தொகுதியுள்ளுறை.

விஷயம்.	எழுதியவர்.	பக்கம்.
அநுதாபக்குறிப்பு:—	பத்திராசிரியர்.	௩௦௪, ௩௫௧
அபிஷேகநாடகம்:—	ஸ்ரீமத். V. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார், B.A., B.L.	௨௬௫, ௩௦௫, ௩௫௩, ௩௮௫, ௪௩௩.
இரங்கற்பா:—	ஸ்ரீமத். அபிநவகாளமேகம் ஸ்ரீ. அநந்தகிருஷ்ணையங்கார்.	௩௫௨
இரசை வடமலையப்ப பிள்ளையன்:—	ஸ்ரீமத். S. சோமசுந்தரதேசிகர்	௪௦௯
உதிர்மலர்மாலை:—	ஸ்ரீமத். க. சு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார்	௪௧௭
ஒரு குறிப்பு:—	உதவிப்பத்திராசிரியர்.	௨௪௮
ஒருபெரியதிருமடற்கதை:—	ஸ்ரீமத். S. சோமசுந்தரதேசிகர்.	௨௯௨
ஒரு விளம்பரம்:—	கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தார்	௧௫௬
ஓர் அருஞ்செய்யுளுரை:—	ஸ்ரீமத். க. குருமூர்த்தி ஐயர்.	௩௧
கம்பராமாயண சாரம்:—	ஸ்ரீமத். ராவ்ஸாஹெப். வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார்.	௧, ௪௭, ௭௭, ௯௭, ௧௨௯, ௧௫௩, ௧௯௩
கர்ணபாரம்:—	ஸ்ரீமத். V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரியார். B.A., B.L.	௩௩
கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்க வெள்ளிவிழா அழைப்பு:—	கரந்தைத்தமிழ்ச்சங்கத்தார்.	௧௮௭
காவை வடமலையப்ப பிள்ளையன்:—	ஸ்ரீமத். S. சோமசுந்தரதேசிகர்.	௨௨௫
சீவகசிந்தாமணி உரைநயம்:—	ஸ்ரீமத். சி. கணேசையர்	௧௯௭
சேக்கிழார்காலம்:—	ஸ்ரீமத். வை. சுந்தரேசவாண்டையார்	௨௩௫
நம்முன்னோர்களியற்றிய ராஜநீதி நூல்கள்:—	ஸ்ரீமத். சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்	௨௪௧, ௨௮௬
பழநி மாம்பழக்கவிச்சிங்க நாவலர்சரிதம்:—	௸	௬, ௫௭, ௬௫, ௧௦௫, ௧௫௯
பழனிக்கோவை:—	T. K. இராமாநுஜையங்கார், உதவிப்பத்திராசிரியர்.	௨௪௯, ௩௨௫, ௩௭௬, ௩௯௭, ௪௫௯
பாஞ்சராத்திரம்:—	ஸ்ரீமத். V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரியார் B.A., B.L.	௧௭

பிரதிஜ்ஞா யௌகந்தராயணம்:— } ஸ்ரீமத். V. S. இராமஸ்வாமிசாஸ்திரியார் B.A., B.L. அகூ, ககங, கஙஎ, கசுங, உ0க

புறத்திரட்டு:— பத்திராசிரியர். உஅகூ

புறநானூற்றுச் செய்யுட்சிறப்பு:— } ஸ்ரீமத். ஜெ. நாராயணசுந்தரமையங்கார். சசக

மதிப்புரை:— ஙஉ, கூரு, கருஉ, கஅரு, ஙசங, ஙஅக, சஎச

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கநிர்வாகஸபைத்தீர்மானங்கள்:— ஙசஅ

மாதைத் திருவேங்கடநாதர்:—ஸ்ரீமத். S. சோமசுந்தரதேசிகர். உகூரு

யவனர்வரலாறு:— } ஸ்ரீமத். த. இராமநாதபிள்ளை, B.A. (LOND.) உகூ, ருக, எகூ, கசகூ, கஎரு, உகரு, உஎஎ, ஙகஎ, ஙசுஎ, சஉரு, சசகூ

வரவேற்புப் பத்திரம்:— } T. K. இராமாநுஜையங்கார், உதவிப்பத்திராசிரியர். ஸ்ரீமத். V. S. ராமஸ்வாமி சாஸ்திரியார் B.A., B.L. ,, சு. நல்லசிவன்பிள்ளை. சஎ0—சஎங

அநுபந்தம்.

I. விஷயங்கள்.

ஆங்கிலகலாசாலைத்தமிழ்ப்பரீக்ஷைத்தேர்ச்சிக்குறிப்பு:—(பகுதி-க0) பக். 1—14

ஒரு குறிப்பு:—உதவிப்பத்திராசிரியர். (பகுதி-சு) பக். 1—2

தனித்தமிழ்ப்பரீக்ஷைத்தேர்ச்சிக்குறிப்பு:—(பகுதி-க0) பக். 1—2

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்தின் வரவுசெலவுகணக்கு:— பகுதி கூ—கஉ

II. நூல்கள்.

[முற்றுப்பெற்றது.]

சந்திரகுப்தன்:— } ஸ்ரீமத். N. R. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், B.A., B.L. பகுதி. க—ரு

[முற்றுப்பெறாதது.]

குருகைமான்மியம்:—T. K. இராமாநுஜையங்கார், உதவிப்பத்திராசிரியர். பகுதி. க—சு

உ

கடவுள் துணை.

செந்தமிழ்.

தொகுதி-௩௫] ஈசுவர௵ கார்த்திகை௴ [பகுதி-௧.
Vol. 35. November—December 1937. No. 1.

கம்பராமாயணசாரம்.

[௩௪-ஆம் தொகுதியின் ௩௭௪-ஆம் பக்கத்தொடர்ச்சி.]

இராமன் விபீடணனுக்கு அடைக்கலமளிப்பது கடமையெனல்

18 கருத்துற நோக்கிப் போந்த காலமு[1] நன்று காதல்
அருத்தியு மரசின் மேற்றே[2] யறிவினுக் கவதி யில்லை
பெருத்துயர்[3] தவத்தி னானும்[4] பிழைப்பில[5] னென்னும் பேற்றி
தெரித்தன[6] னாகு மன்றே நம்வயிற் சேர்ந்த செய்கை.

கொண்டுகூட்டு: 'கருத்து உற நோக்கிப் போந்தகாலமும் நன்று. காதல் அருத்தியும் அரசின்மேற்றே. அறிவினுக்கு அவதியில்லை. பெருத்து உயர் தவத்தினானும் பிழைப்பு இலன் என்னும் பேற்றி(யை) நம்வயின் சேர்ந்த செய்கை(யால்) தெரித்தனன் ஆகும்.'

பொருள்: '(இவ் விபீடணன் தன்) மனத்துள்ளே அழுந்த ஆராய்ந்து (நம்மிடம்) வந்த காலம் (காரியசாதனைக்குத்) தகுந்த காலமே. இவனது ஆசை அரசாட்சியின்மேலுள்ளது. இவன் அறிவுக்கு எல்லையில்லை (அபார விவேகி). இவன் (மிகவும் உயர்ந்த விவேகத்தினால் குறித்ததை அடைதலில் தப்பாதிருத்தல்போல) மிகுந்துயர்ந்த தவத்தினாலும் (இலட்சியத்தை எய்துதலில்) தவறாத இல்லாதவனென்னும் தன்மையை நம்மிடம் (அடைக்கலமாக வந்து) சேர்ந்த செய்கையினால் தெரியச்செய்தவனாவன்.'

*

கருத்து - மனம். உற - மிக; பொருந்த. போந்த - வந்த. காதல் அருத்தி, ஆசையென்னும் ஒருபொருள்குறித்தவை: மீமிசைச்சொல். மேற்று - மேலது. அவதி - எல்லை. பிழைப்பு - பிழைத்தல் - தவறுதல். பெற்றி - தன்மை. ஆகும் - ஆவன். அன்று ஏ, அசைகள்; அல்லவா என்ற பொருளுடையதாகவும் கொள்ளலாம். வயின் - இடம். செய்கை, செய்கையால் என்ற பொருள்படநின்றது: மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகை. 'திருத்தியது' என்ற பாடத்துக்குச் 'செவ்வனே விளக்கும்' என்று பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பாடபேதம்: [1] காலத்து. [2] அருத்தியின் மாசு மேற்றே, அருத்தியுமாசு வேறே. [3] பெருத்துறை. [4] தவத்தினாலும், அரசினாலும். [5] இலது. [6] தெரித்தனம், திருத்தியது.

['அநுமான் ஆராய்ந்து கூறியதே தக்கது. அவன் கூறியதற்கு மாறானவகையால் வெற்றி நிச்சயமாகக் கிடைக்குமானாலும், அது எனக்கு உடன்பாடன்று. அடைக்கலமடைந்தவனைக் கைவிடலால், வெற்றியும் வாழ்வும் கைகூடுமானாலும் அதனை விரும்பேன்: அவனைக் கைக்கொள்ளலால் தோல்வியும் சாவும் நேருமெனினும் வருந்தேன்.* "அடைக்கலம்!" என்று அடைந்தவனைப் பழக்கமில்லாதவனென்றாவது பாதகனென்றாவது தள்ளுதல் தகாது. அவனை அன்புசெய்யும் துணைவனாகக் கருதல்வேண்டும். அதற்கு மாறாக அவன், ஒருகால் துரோகஞ் செய்வானானால், பழி, ஆதரிக்கப் பெற்றுத் துரோகஞ்செய்த அவனைச் சேருமேயன்றி நம்மைச் சேராது: ஆதரித்த நம்மைச் சேர்வது புகழே.]

19 பிறந்தநாட் டொடங்கி யாரும் தலைபுக்க பெரியோன் பெற்றி
மறந்தநா ளுண்டோ வென்னைச் சரணென வாழ்கின் றானைத்
துறந்தநாட் கின்று வந்து[1] துன்னினன் சூழ்ச்சி யாலே
இறந்தநா ளன்றே[2] வென்று மிருந்த[3]நா ளாவ[4] தென்றான்.[5]

---

* வெற்றியே பெறுக, தோற்க; வீக, வீயாது வாழ்க: பற்றுத லன்றியுண்டோ? அடைக்கலம் பகர்கின்றானை. இப்படலம் ௯௦அ.

கொண்டுகூட்டு: 'துலைபுக்க பெரியோன்பெற்றி(யை) யாரும்(அறிவு) பிறந்தநாள் தொடங்கி மறந்தநாள் உளதோ? என்னைச் சரண் என வாழ்கின்றானைத் துறந்தநாட்கு, இன்று வந்து துன்னினன் சூழ்ச்சியாலே இறந்த நாளன்றோ என்றும் இருந்த நாளாவது' என்றான்.

பொருள்: '(ஒரு பருந்தினால் துரத்தப்பட்ட புறவொன்று அபயமென்றடையப் பருந்துவிரும்பியபடி, அப்புறு வைக்கப்பட்ட தராசுத்தட்டுக்கு எதிர்த்தட்டிலே தன் சதையை அரிந்தரிந்து வைக்கப் போதாமைகண்டு தானே அந்தத்) தராசுத்தட்டிலே ஏறிய உயர்ந்தோனான சிபிச்சக்கரவர்த்தியின்பெருமையை யாரும் (அறிவு) தோன்றியநாள்முதலாக மறந்தநாள் உண்டோ? (அப்படிப்பட்ட பெரியோன்வழித்தோன்றிய யான் எனக்குக் கேடுவரலாமென்றெண்ணி அடைக்கலம்புகுந்த எவனையும் தள்ளேன்;) யானே அடைக்கலமென்று (என்னைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு) உயிர்வாழ்(தற்குக்கருது)கின்ற ஒருவனைக் (கைவிடுவேனானால், அப்படிக் கைவிட்டநாள், என் புகழுடம்பு இறந்தநாளாம். அடைக்கலமடைந்தவனை)க் கைவிட்டநாளைக்காட்டிலும், இன்று (நம்மிடம் அடைக்கலமாக) வந்துசேர்ந்தவன் (ஆன இவனுக்கு நான் அடைக்கலமளித்தபின் இவன் செய்யும்) தந்திரத்தினால் (நான் இறந்தேனானால், அதாவது என் பூதவுடம்பு இறந்ததானால், அந்த) இறந்த நாளல்லவா, (என் புகழுடம்பு) என்றும் (நிலைபெற்றிருக்கத் தொடங்கி) இருக்கும்நாளாவது' என்றான்.

துலை - துலா - துலாக்கோல் - நிறைகோல் - தராசு: ஆகுபெயராய்த் தராசுத்தட்டையுணர்த்திநின்றது. துறத்தல் - கைவிடுதல். துன்னுதல் - நெருங்குதல். சூழ்ச்சி - தந்திரம்.

'என்னைச் சரணெனவாழ்கின்றானைத் துறந்தநாட் கின்று வந்து துன்னினன்சூழ்ச்சியாலே இறந்தநாளன்றோ வென்றுமிருந்தநாளாவதென்றான்' என்றது, பாரி தன்னை 'வந்து துன்னினன்சூழ்ச்சியாலே இறந்த' வரலாற்றை நினைவூட்டுகின்றது. அவ்வரலாறு வருமாறு:—

மனம் மொழி மெய்களாற் செய்யவேண்டிய தருமங்களைச் செய்து தேகத்தினலாய பயன் முற்றப்பெற்ருர், 'மெய்ப்பயன் கொண்டார் களியார் சுமைபோடுதற்கு' என்றவாறு, தேகம் சாகுங் காலம்வந்தபோது சிறிதும் வருந்தார். அத்தகையோருள் ஒருவன் பாரி. அவன் பாண்டிநாட்டுச் சிற்றரசரில் ஒருவன்;

'கொடுக்கி லாதானைப் பாரி யேயென்று கூறி னுங்கொடுப் பாரிலை'

என்று சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள்தேவாரத்தில் புகழ்ந்துபாடப் பெற்ற சிறப்புடைய தலைமைப் பெருங்கொடைவள்ளல். 'புலவர்கள் பலரும், உலகத்தைக் காப்பதற்குப் பாரி ஒருவனே உள்ன், வேறில்லையென்று கருதினர்போல, பாரி பாரி யென்று பாரியொருவனையே போற்றிப் புகழ்கின்ருர்கள். உலகத்தைப் பாதுகாத்தற்குப் பாரியொருவன்தானே இருக்கின்ருன்? மழையும் உளது' என்ற அருமையினும் அருமையான கவித்துவம் அமைந்த,

பாரி பாரி யென்றுபல எத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்:
பாரி ஒருவனு மல்லன்
மாரியும் உண்டீண் டுலகுபுரப் பதுவே

என்பது முதலிய கபிலர்பாடல்களும் வேறு சிறந்த சங்கப்புலவர் பலர் பாடல்களும் பெற்றவன். அவன், தம்மினும் கொடைமிகுதியினுற் சிறப்புற்றிருக்கின்ருனென்ற பொருமை முதலிய காரணங்களால் அவனைப் பகைத்துச் சேரசோழபாண்டியரான மூன்று பேரரசரும் ஒன்றுசேர்ந்து போர்செய்து வெல்லமுடியாது தோல்வியடைந்தனர். அப்போது, பாரியின் உயிர்நண்பனும் மேற்கூறிய புலவர்தலைவனுமான கபிலன்,

'எம்போல் இரப்பீரேல், இன்னுயிரும் ஈயும்வேள்'*

என்று நங்களுக்குக் கூறியதை அவ் வேந்தர் நினைவுகூர்ந்து ஒரு படைவீரனைப் பாணன்போல வேடம்பூணச்செய்து பாரியையே

* பரிகாதை 392.

பரிசிலாகப் பெற்றுத் தம்மிடம் கொண்டுவரச்செய்து கொலைசெய் வித்தனர்.

' "துலைபுக்க பெரியோன்" என்பதில் அடங்கிய கதை:—சிபிச் சக்கரவர்த்தி அரசாளுகையில் அவனது மேன்மைக்குணத்தைப் பரிசோதிக்கும்பொருட்டு இந்திரன் பெரும்பருந்தாகவும், யமன் சிறு புறாவாகவும் வடிவமெடுத்து, அப்புறாவைப் பருந்து துரத்தி வர, அது சக்கரவர்த்தியைச் சரணமடைய, அன்னான் அதற்கு அபயமளிக்கப்பின்னே வந்த பருந்து, "என் இரையைக்கொடுத்து விடு" என்று கேட்க, மன்னவன் "அடைக்கலம்புகுந்தவரை ஆதரியாதுவிடுதல் அதிபாதகமாதலால், இதையன்றி எதைக்கேட்டாலும் கொடுப்பேன்" என்னப் பருந்து "இந்தப் புறாவின் எடையளவு தசையை உன் உடம்பினின்று அரிந்துகொடு" என்ன, வேந்தன் சம்மதித்து, உடனே தனது உடம்பிலுள்ள உறுப்புக்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாக அறுத்துவைத்தும் எடைகுறைந்தமையால் தானே தராசுத்தட்டில் ஏறி எடையை நிறைக்க, உடனே, அத்தேவர்கள் பிரத்தியட்சமாகிச் சக்கரவர்த்தியை மிகக்கொண்டாடி அவனுடம்பு முன்போல நிறைவுறும்படி வரமளித்துப்போயினர்; என்பதாம்'. ஸ்ரீ. வை. மு. கோ.

பாடபேதம்: [1] நாளிறந்த நாளாம், நாளகன்ற நாளாம், நாட்கன்று வந்து, நாளன்று வந்து. [2] அன்றே. [3] வென்றியிருந்த. [4] நாளாயது. [5] என்பார்.

[தொடரும்.]

வெ. ப. சுப்பிரமணியமுதலியார்.

பழநி மாம்பழக் கவிச்சிங்க நாவலர் சரிதம்.

[௩ ௪-ஆம் தொகுதியின் ௩௯௯-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

5. மரபும்—பிரிவும்

மாம்பழக்கவிராயர்மரபு "விசுவகன்மா" என்னும் தெய்வ கம்மியன்மரபு. இக்குலம் ஐவகைப்பிரிவினையுடையது. அவை மநு, மயன், துவஷ்டா, சிற்பி, விசுவக்ஞன் என்பவர்களைத் தலைவர்களாகவுடையன. இவ் வைந்துபிரிவுகளில் மநுகுலத்தார் இரும்புத் தொழிலையும், மயன்வழிவந்தோர் மரத்தொழிலையும், துவஷ்டாவின் மரபினர் தாம்பிரம் பித்தளை முதலிய உலோகத்தொழிலையும், சிற்பியின்வழியினர் கற்கோத்துந்தொழிலையும், விசுவக்ஞன்மரபினர் தங்கம் வெள்ளிகளைக்கொண்டு பணிகளமைக்குந்தொழிலையும் செய்வர். இவ்வைவகைப்பிரிவினர்களுள் மநுகுலத்தார் இருக்குவேதத்தையும் சானகரிஷிகோத்திரத்தையும் ஆசுவலாயநசூத்திரத்தையும், மயன்மரபினர் யசுர்வேதத்தையும் சநாதநரிஷிகோத்திரத்தையும் ஆபஸ்தம்பசூத்திரத்தையும், துவஷ்டாவின்வழியினர் சாமவேதத்தையும் அபுவனசரிஷிகோத்திரத்தையும் போதாயனசூத்திரத்தையும், சிற்பியின்வழிவந்தோர் அதர்வணவேதத்தையும் பிரத்நரிஷிகோத்திரத்தையும் த்ராஹ்யபானசூத்திரத்தையும், விசுவக்ஞன்மரபினர் பிரணவத்தையும் சுவர்ணரிஷிகோத்திரத்தையும் காத்யாயநசூத்திரத்தையும் உடையவர்கள்.

மாம்பழக்கவிராயர் மேலேகாட்டிய ஐவகைமரபுகளுள் நான்காம்பிரிவாகிய சிற்பியின்மரபைச் சார்ந்தவர். இம்மரபினர், மலைகளிலுள்ள கற்களைப்பிளந்து அவைகளைத் தம் சிற்றுளிகளைக் கொண்டு அழகுபெறச் சித்திரித்துச் சிற்பாலங்காரமான திருவாலயங்களையும், மண்டபங்கள் கோபுரங்களையும் சமைத்து எழில் பெறவிளங்கச்செய்யும் திறமையுடையோராவர்.

6. சமயம்.

கவிராயருடையமதம் 'சைவம்' என்ப. சைவம் என்னும் சொல்லின்பொருள், சிவசம்பந்தமுடையது; சிவனோடு தொடர்புடையது என்பதாம். 'சிவம்' என்பதற்கு மங்களம் (நன்மை) என்று பொருள். சமயம் மதம் நெறி என்பன ஒருபொருட்சொற்கள். கடவுளால் அல்லது கடவுளுடைய அருள்விளக்கம்பெற்ற ஆன்றோர்களால் சமயம் உண்டாக்கப்படுகின்றது. அச்சமயம்—சைவம், வைணவம், சமணம், புத்தம், கிறிஸ்துவம், மகம்மதீயம், கௌமாரம் எனப் பல்வேறுவகைப்படும்.

நன்மைக்கு வித்தாகவிளங்குவது, அன்பை வளர்த்து அருநெறியிற் செலுத்துவது, இன்பநிலையுடையது: எனக் கருதப்படுவது சைவசமயம். இவர் சைவசமயமேற்கொண்டிருந்தும், சிவபெருமானுக்குத் தனிப் பிரபந்தங்கள் இயற்றினரில்லை. ஆயினும், தாம் பிரபுக்களிடத்துக் கவிபாடிப் பரிசுபெறச்செல்லுமிடங்களில் அங்குள்ள தமிழன்பர்கள்வேண்டுகோளின்படி ஆங்காங்குப்பாடிய 'கைலாசநாதர்சதகம்', 'சிங்காரரசமஞ்சரி', 'சந்திரவிலாசம்' முதலிய சிறுசிறு நூல்களில்மட்டும் சிவபெருமானுக்குத் துதிகவி பாடியிருக்கின்றனர். அவை:—

"கழுமலர்ப் பொழிற்பழனிக் கயிலாச நாதர்பதங்
கருத்துள் வைப்பாம்"

"சேலநகர் தழைத்தோங்கத் திகழ்சுகவ னேசர்பொற்றாள்
சிந்தை சேர்ப்பாம்"

"ஏர்பூத்த கயிலாய நாதரிரு பாதமலர்
இறைஞ்சு வோமால்"

என்பன.

பழநிக்கு இறைவராகிய தண்டபாணி, அன்புகூர்ந்து கவிபாடும்புலமைமிகும்படி தமக்கு இளமையிலேயே அருள்பாலித்ததனால், இவர் அந்நாதனிடத்துப் பேரன்புகொண்டிருந்தனர். அதுகொண்டு, கவிராயர் தாம் பாடிய சீட்டுக்கவிகளில் பெரும் பகுதிகளில் அக்கடவுள்பெயர் பிறங்கும்படி பாடியிருக்கின்றனர். அவை:—

'தென்பழநி மலையில்வளர் தண்டாயு தக்குமர
தேசிகன் பதசேகரம்'

'சண்டப் பிரசண்டதண் டாயுத சடாட்சர
தயாநிதி யருட்பிரசாதம்'

'திடநடன மயிலில்வரு சிவசயில குமரகுரு
திவ்யகரு ணாவிலாசம்'

'தடகரட கடவிகட சமரகஜ குமரகுரு
சரணமகு டாதிபத்தியம்'

'தடமகுட மகரகுண் டலதிட ஷடானன
தயாநிதி தியான புனிதம்'

'தடகிரண மணிமகுட சரவணபவானந்த
சண்முக னருட்பிரவாகம்'

'பூவார் கடம்பணி புயக்குமர குருபதாம்
புயசதோ தயதடாகம்'

'பார்கொண்ட நவகண்ட பகிரண்ட நிறைதண்ட
பாணிபொற் பதநியானம்'

என்பன.

இங்ஙனம் கவிராயர் குமரக்கடவுளையே மிகுதியாகப் பாடின ராயினும், ஐங்கரக்கடவுளுக்கும், அறுமுகத்திறைவர்க்கும் சிறு சிறுபிரபந்தங்களை இயற்ற மறந்தாரில்லை. கலைமகளுக்கும் வணக்கங்கூறியிருக்கின்றனர். அது, 'சரசுவதியம்மன் பஞ்சரத்தினம்' என்னும் பெயரது. அச் சிறுநூலிற் சைவமணம் மிகுதியாக வீசுகின்றது. அம் மணத்தை நுகர்வோர் பத்திவெள்ளத்திலாழ்ந்து பரவசமடையாதிரார். இக்காரணங்களால் இவர், சைவசமயத்தினரென்பது நன்கு அறியப்பட்டது.

---

7. அம்மைநோயால் அருங்கண்ணிழந்தது.

"ஒள்ளியர் தெள்ளிய ராயினும் ஊழ்வினை
பைய நுழைந்து விடும்"

மூத்தபுதல்வனைவிட இளையபுதல்வனாகிய மாம்பழப்பெயரினன் அழகும் அமைப்பும் கண்கவர்தோற்றமும் மிக்குவிளங்குவது

கண்ட முத்தையபத்தரும் அவர் மனைவியும் மிகமகிழ்ந்து அக்குழவியைத் தங்கள் உயிரினும் மேலாக மதித்துச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்துவந்தனர். அப்பாலன் கொட்டியும் தட்டியும் தவழ்ந்தும் பெற்றோரை மகிழ்வித்து மூன்றாண்டுநிறைவெய்தினன்.

அப்பொழுது பழநித்தலத்திற் பருவமழை தவறியதால் கோடை மிகுதியான வெப்பத்தை யுண்டாக்கிற்று. அக் கொடிய வெப்பத்தைத் தாங்கமுடியாத பலர், வைசூரிகண்டு வாதைப்பட்டனர். அவர்களுள் மூன்றுவயதுடைய மாம்பழமும் ஒருவன். அவன் அத் தொற்றுநோய்க்காற்றாது மிகவும் துன்புற்றனன். எள்ளிட இடமின்றி மேனி முழுதும் கொப்புளம் எழுந்து கொடிய வேதனை தந்தது. பெற்றோர்கள் பிள்ளையின் நலிவுகண்டு, வெயிலிடைப்பட்ட புழுப்போல் துடித்து வேதனைப்பட்டவராய்ச் செய்வதின்னதெனத் தோன்றாது மயங்கினர்.

ஊர்வழக்கத்தையொட்டியும், நடைமுறையைப் பின்பற்றியும் தாய்தந்தையர்கள் வைசூரிகண்ட குழந்தைக்குச் செய்யவேண்டிய சிகிச்சைகளையெல்லாம் சீராகச்செய்தனர்; ஆயினும், நோய்மட்டும் குறையாமல் மிகுதிப்பட்டுக்கொண்டேவந்தது. இறுதியாகத் தீராதநோய்க்குத் தெய்வமேதுணையென்றும், அத்தெய்வத்தின் திருவடிகளில் அடைக்கலமாகவீழ்வதே மேலான உபாயமென்றும், மக்கள்செய்த தீவினையை அரிதிற்போக்கி அவரை வினைக்கட்டறுத்து விடுவிக்கும் ஆற்றல் ஞானசத்திமயனாகவிளங்கும் வெற்றிவேற்பெருமானுக்கே உரியதென்றும், அவனே தமது ஆன்மநாயகனும் வழிபடுதெய்வமும் மனக்கவலைதீர்க்கும் மருந்தும் ஆவானென்றும், அவன் ஆலயங்கொண்டு வீற்றிருந்தருளும் திருமலைமீதுசென்று அவன் எதிரேநின்று முறையிட்டுக் குறைதீர்க்கவேண்டுவதே மேலானசெய்கையென்றும், நோய்வாய்ப்பட்டுள்ள தம் புதல்வனையும் தம்முடன் கொண்டுசென்று அவன் சந்நிதியிற் கிடத்துவதென்றும் முத்தைய ஆசாரி முடிவுசெய்தனர்.

அம்முடிவின்படி தாமதியாமல், வைசூரிக்கொப்புளத்தால் புண்பட்டிருந்த புதல்வனைத் தகுதியானதொரு சாதநத்தில் இளம் வாழைக்குருத்தைப் பரப்பி, எண்ணை தடவி அதன்மீது பாலனைப் பக்குவமாய்ப் படுக்கவைத்து மெல்லிய சல்லாத்துணிகொண்டு

மெத்தென அணைத்து மெல்ல எடுத்துக்கொண்டு மலைமீது சென்றனர். அப்பொழுது அவர்மனைவியும், நெருங்கிய உறவினரும் அவருடன் வந்தனர். யாவரும் மலையேறி ஆலயத்தை வலம் வந்து தீனசரண்யனுகவிளங்கும் தண்டபாணியைத் தரிசித்து வணங்கினர். பிறகு பாலனைக் குமரக்கடவுள்திருமுன்பே கிடத்தி 'இப்பாலன் உமது அடைக்கலம்; இவனை ஆதரிப்பது உமதுகடன்; தீனசரண்யனே! உம்மையடைந்து உம்முடைய திருவடிகளே தஞ்சமென்று உறுதியுடன் நம்பினோர்களிற் பயனடையாதவரை யான் பார்த்திலேன்! அத்தகைய கருணைக்கடலாகிய தேவரீரை யானும் அடுத்து அடைக்கலம் என்று முறையிட்டேன்; என்மீதும் அருள்சுரந்து என் புதல்வன் நோய்நீங்கக் கடாட்சித்தருளல் வேண்டும் எனப் பிரார்த்தித்துத் தண்டபாணியின் எதிரே முத்தையபத்தர் ஓவியமென அசைவற்றுநின்றனர்.

முத்தையபத்தர் மெய்யன்பால் உள்ளமுருகித் தம்மையே கதியென்று நம்பிச் சரண்புகுந்து தம்முடையமைந்தனைக் காத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கும் உருக்கமும், பிற்காலத்தில் தமிழகத்தில் ஆசுகவிச்சிங்கமாய்ப் புலவர்திலகமாய்க் கீர்த்திக்கோர் நிலையமாய்ச் சிறப்புடன் விளங்கவிருக்கும் இளையமாம்பழத்தின் தீனநிலையும் பிரணவப்பொருளைப் பெருமானுக்கு உணர்த்திய சாமிநாதன்திருவுளத்தைக் கனியச்செய்தன. அக்கனிவால் கார்த்திகேயன், முத்தையபத்தர்பால் அருள்சுரந்து, அசரீரியாக அவர் செவிகட்குமட்டும் கேட்கும்படி, 'முத்தையா! நீ கவலையை விடு; எமது உத்திரவுப்படி நட; உனது பிரார்த்தனைக்கு மகிழ்ந்தோம்; எம்முன்னர்க் கிடத்தியிருக்கும் உன்புதல்வனை நின் இல்லத்திற்கு எடுத்துச்செல்க. பாலன் பிணிநீங்குவான்.' என்று மொழிந்தனன்.

தேனினும் இனிய அச்சொல்லமுதம் தம் செவிபிற்பட்டதும் முத்தையபத்தர் திடுக்கிட்டுவிழித்து, இது கனவோ! நனவோ! என ஐயுற்றுப் பின்னர் அயில்வேற்கரத்தன் அன்பர்கட்கு இரங்கிச் செய்யும் ஆரருள் இதுவென்று தெளிவடைந்து, தம் பாலனைக் கூர்ந்து கவனித்தனர். அப்பொழுது அப்பாலன், கிடத்தியபோதிருந்த கேவலநிலையின்றி நோயின்கொடுமை தணிந்தநிலையிற் காணப்பட்டான். அவ்வதிசயத்தால் அங்கிருந்த யாவரும் வியந்து மகிழ்ந்தனர். அனைவரும், ஒருமுகமாய்க் 'கலியுகவரதன் கண்கண்ட

தெய்வம் என்று பல்லோராலும் பன்னிப்பன்னிப் பலமுறையுரைக் கக் கேட்டுளோம். இன்றுதான் மெய்யென்பதை நேராகக் கண் டோம்' என்று வாயாரக்கூறிக் கலியுகவரதன் கருணைச்செயலையும், அக்கடவுள் தீனர்க்கிரங்கும் நலத்தையும் நெஞ்சாரத்துதித்து அப்பெருமானைப் பணிந்து ஆலயத்தினின்றும் நீங்கி மலைவிட் டிறங்கி வீடுசேர்ந்து அன்றிரவைக் கழித்தனர்.

பொழுதுபுலர்ந்ததும் புதல்வனைப் பெற்றோர்களும், மற்றோர்க ளும் ஊன்றிக் கவனித்தனர். குழந்தையின் உடல்முழுதும் பரவி யிருந்த வைசூரிக்கொப்புளம் முதனாளினும் அன்று வெகுவாகக் குறைந்திருப்பதற்கு மகிழ்ந்தனர்; 'இனிப் பாலனுக்கு மரணபய மில்லை' என்று தைரியங்கொண்டனர்.

அசரீரிமொழிந்தபடியே குழந்தைக்கு வைசூரி நாளுநாளும் படிப்படியாகக் குறைந்து சிலநாளைக்குள் முழுதும் தீர்ந்தது. இத னிடையே அதிசயம் ஒன்று நிகழ்ந்தது. அது—'முத்தையபத்தர் தம் பிள்ளையை மலைமீதுள்ள தண்டபாணி ஆலயத்திற்கு எடுத்துச் சென்று திரும்பியநாள்முதல், பிள்ளை இளையமாம்பழம், புதிதாக வாய்திறந்து முருகா! முருகா!! என்று இனிமையாகத் தனது மழ லைச் சொல்லால் மொழியத்தொடங்கியது என்பது. அந்நன்மொழி நல்லோர்கேண்மைபோல் நாளும் பெருகிக்கொண்டேவந்தது. அவ்விளம்பாலன் அச் சின்னஞ்சிறுபருவத்தில் முருகக்கடவு ளிடத்து அன்புமிக்கு அவன் திருப்பெயரை இனிமையாகக்கூறு வதுகேட்டு யாவரும் வியந்தனர். தாய்தந்தையர் தம் புதல்வனது அருமைமொழிகேட்டு ஆகம்பூரித்தனர்; ஆயினும், வைசூரிநீங்கிய மறுநாளே மாம்பழத்தின்முகத்திற்கு அணிகலனாகவிளங்கிய அருங்கண்களின் ஒளி குன்றிப் பார்வை கெட்டது. அதுகண்டு பெற்றோரும் மற்றோரும் பெரிதும் புலம்பிக் கண்ணீர்வார்த்தனர்.

முத்தையபத்தர் தம்முள், 'வடிவேற்கரத்தன், தம்மை யார் வழிபடினும், அவர்தம் வல்வினையைப் போக்கி அருள்பாலிக்கும் கருணாசாகரனாவன். அத்தகைய அருண்மூர்த்தி அசரீரியாகக் கருணைபாலித்தும், இன்னும் குறைதீர்ந்தபாடில்லை. முற்பவத்திற் செய்தவினையால் பாலன் கண்ணிழந்தான்போலும்; விதியை யாரே வெல்லும் நீர்மையர்? எய்ப்பினில்வைப்பாகிய இறைவன் அறு முகப்பெருமான் சந்நிதியடைந்து மதலைக்குற்ற கதியைக் கூறி

முறையிட்டமுது பரிகாரம்பெறுவேன்' என்று முடிவுசெய்து கொண்டு, முன்போலவே தம் சுற்றத்தார் சூழ மலைமீதுசென்று, கொற்றமிகும் வெற்றிவேற்காரத்தன் ஆலயமடைந்து மும்முறை வலம்வந்து விசேட அபிடேக அலங்காரங்கள் செய்வித்து ஆண்டவன் எதிரே கூப்பியகரத்தராய்நின்று, 'கோதிலாக்குன்றமே! அன்று என் அருமதலைக்குற்ற வைசூரிநீங்கும்படி அருள்பாலித்ததுபோலவே அவனுக்கு மறைந்த கண்ணொளி மீண்டும் பிரகாசிக்கும்படி அநுக்கிரகிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தனர். ஆயினும் முன்போல் அசரீரி தோன்றுமல் ஆலயக்குருக்கள்மட்டும், ஆண்டவனுக்கு அர்த்தசாமகாலத்திற்செய்த பாலபிடேக தீர்த்தத்தையும், திருநீற்றுப்பிரசாதத்தையும் தந்து வீடு செல்லுமாறு பணித்தனர். அவ்வருட்பிரசாதங்களை முத்தையபத்தர் வணங்கிப் பெற்றுத் தம்முடன்வந்தாரோடு மலைவிட்டிறங்கி மனைசேர்ந்து, மதலையின் நெற்றியிலும் சிரத்திலும் திருநீறுபூசித் தீர்த்தத்தை வாயிலும் கண்களிலும் வார்த்தனர்.

அன்றிரவு முத்தையபத்தர்கனவில் பழநிக்கிறைவர், நரை பழுத்த முதுமைக்கோலத்தில் தண்டூன்றியகையுடன் தோன்றி 'அன்பனே! உன் புதல்வன் இருகண்களையும் இழந்ததற்குக் கவலைப்படவேண்டாம். அவ்வாறுநேர்ந்தது அவனுடைய பழவினையின் விளைவு. அதை அவன் அநுபவித்தேயாகவேண்டும். அவன் தன் ஊனக்கண்களை இழந்திருப்பினும், ஞானக்கண் சுடரொளியுடன் பிரகாசிக்கும்; அந்நலத்தால் அவன் நுண்ணுணர்வுடன் நூல்பல கற்றுத் தேர்வன்; நெஞ்சிலும் நாவிலும் செந்தமிழறிவு ஊற்றெடுக்கும்; கடல்மடைதிறந்தாற்போலக் கவிபாடும் ஆற்றல் உண்டாகும்; கண்டார் எதிர்கொண்டழைப்பர்; காணுதார் காணவிழைவர்; பெருமையுண்டாம்; கீர்த்தி சிறக்கும்; மாம்பழத்திற்கு ஞானாசிரியரும் நாமே.' என்று கூறி மின்னென மறைந்தனர்.

முத்தையபத்தர் திடுக்கிட்டுவிழித்துத் தம்பால் முருகக்கடவுள் அருள்சுரந்து கனவில் தம்முன்தோன்றிக் காட்சியளித்துச் சில மொழிந்து கதுமென மறைந்ததற்கு அதிசயம் மிக்குற்றுப் 'பிள்ளையின் ஊழ் அதுவாயின், நான் செய்யவல்லது யாதுளது?' என்று தம்முள் தாமே கூறிச் சமாதானமடைந்து அதுமுதல் புதல்வனை வளர்ப்பதிற் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்துவந்தனர்.

---

8. கல்விகற்றதும்—வளர்ந்துபெருகியதும்.

"தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு" (திருக்குறள்)

முத்தையபத்தர் நாள்தோறும் தம்முடைய நித்தியக்கடன்களை நிறைவேற்றியபின், பூவார்கடம்பனைப் புந்தியில் நினைந்து வந்தித்துச் சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினிய வந்தவிருவினைக்கு மாமருந்துபோல்வனவாகிய தேவாரங்களையும் திருப்புகழ்ப்பாடல்களையும் மணிவாசகமெனும் திருவாசகத்தையும் எழுத்துப்பிழை சொற்பிழைகளின்றி வாய்மணக்கப் பாடி நெஞ்சுருகத் தோத்திரித்து மகிழ்வர்; இவர் தாம் பாடும் கடவுள் வாழ்த்துக்களைத் தம் இளம்புதல்வன் மாம்பழத்தையும் அருகிருத்திப் பாடப்பயிற்றிவந்தனர். அவ்விளம்பாலன், ஞானதேசிகனாகிய தண்டபாணியின் கிருபாநோக்கம் பெற்றிருந்ததனால், அவ்விளவயதிலேயே அத்துதிகவிகளைப் பயிற்றுவித்தபடியே இனிமையாகப் பாடிவந்தனன். இங்ஙனம் பாடும் பழக்கமிகுதியால், மாம்பழத்திற்கு நாப்பழக்கம் அதிகரித்தது. 'செந்தமிழும் நாப்பழக்கம்' என்பது மூதுரையன்றோ!

சிறுவன் இன்குரலில் இன்னிசையெழப்பாடும் அதிசயங்கண்டு ஈன்றோர்கள் இதயங்களித்தனர். கந்தவேள் தம் கனவில் தோன்றி 'மாம்பழம் கவிபாடுவதில் ஒப்புயர்வின்றி உயர்ந்து விளங்குவன்; அவனுக்கு ஞாநாசிரியரும் நாமே' எனக் கூறியது முழுதும் உண்மையென்பது அப்பொழுதுதான் முத்தையபத்தருக்கு நெஞ்சில் உறைத்தது; நம்பிக்கைகொண்டனர். சீர்காழி ஞாநசம்பந்தப்பிள்ளையார் மூன்றாண்டிலேயே தேவாரப்பாடல்களைப் பண்ணோசைகுன்றாமற் பாடினரென்ற செய்தி கேட்டுளோமன்றோ! இத்தெய்வப் பிரசாதம் அப்பிள்ளையார் முன்செய்த நல்வினைப்பயனால் அவருக்கு வாய்த்தது. இத்திருவருட்பிரசாதம் எல்லாச்சிறுவர்கட்கும் வாய்ப்பதில்லை.

இப் பெறற்கரும்பேறுபெற்றருள் பழநி மாம்பழப்பாலனும் ஒருவன். அவன் நான்கு ஆண்டு கடந்து ஐந்தாம் ஆண்டடைந்தனன். அவன் குழந்தைப்பருவத்திலேயே வைசூரியினால், கண்

ணிழந்தமையால் தானுகவே பள்ளிக்குச்சென்று கற்பதற்கு இய லாதவனுயினன். ஆதலால் முத்தையபத்தர் தாமே தம்புதல்வ னுக்கு ஆசிரியனுகவிருந்து முருகன்திருவடியைத் துணையாகக் கொண்டு நல்லதொருநாளில் போதிக்கத்தொடங்கினர்.

ஆசிரியராய் அமர்ந்த தந்தை, தம் புதல்வனுகிய மாணவனை ஒவ்வொரு தமிழெழுத்தையும் முறைப்படி உச்சரிக்கச்செய்து, அவைகளின் வரிவடிவை அவன் முதுகில் தம் விரலால் எழுதிக் காட்டினர். ஓதாமலே உணருமாற்றலும், முற்பிறப்பிற் கற்ற கல்வி வாசனையும், தமிழ்க்கடவுளான தண்டபாணியின் தண்ணருட் பார்வையும் வாய்க்கப்பெற்ற அச்சிறுவன், இரண்டொருநாளில், உயிரெழுத்துப் பன்னிரண்டும், மெய்யெழுத்துப் பதினெட்டும் ஆகிய முப்பது எழுத்துக்களையும் கற்றுக்கொண்டான். பிறகு அவன், எழுத்துக்களின் ஒலிவடிவை வாயாற் கூறிக்கொண்டு வரி வடிவுகளைக் கையாற் கற்பலகையில் எழுதிக்காட்டினன். அங்ங னம் கற்பலகையில் எழுதிய எழுத்துக்கள் கோணலின்றியும், வரி பிறழாமலும், முத்துக்கோத்ததுபோலவும் அழகாயிருந்தன. அது கண்ட முத்தையபத்தர் தம் அருமைப்புதல்வன் அறிவின் திறத் திற்கு அதிசயித்தனர்.

' "விளையும்பயிர் முளையிலே தெரியும்" என்பர் ஆன்றோர். அவ் வுண்மையை நாம் இன்று இவனிடத்து நேரிற் கண்டோம். இந் நன்மகன், பிற்காலத்திற் கல்வியில் வல்லானுகவும், கவிபாடுவதிற் சிறந்தவனுகவும் விளங்குவன். இதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை' யென்று மேலும் முத்தையபத்தர் தம்முள் உறுதிகொண்டார்.

> "தம்மிற்றம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
> மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது"

என்ற தேவர்திருவாக்குத் தம்மளவில் உண்மையானதுகண்டு முத்தையபத்தர் தம்முள்ளே மகிழ்ச்சிகொண்டார்.

அறிவாலும், ஒழுக்கத்தாலும் சிறந்த மகனுக்குத் தந்தை செய்யவேண்டிய கடமை, அறிஞர்கூடியுள்ள அரும்பெருஞ்சபையில் தன்மகன், 'கல்வியில் மிக்கான்; அறிவில் மேம்பட்டான்; வாசாம கோசரமாய்வசனிப்பதில் வல்லான்; கவிபாடுவதில் இணையற் றான்; அவையின் முன்னணியில் இருத்தற்குத்தக்கான்;' என்று

யாவரும் சிறப்பித்துக்கூறும்படி அவனைக் கற்கச்செய்வதென்பது. அதனை முத்தையபத்தர் நன்குணர்ந்து அம்முயற்சியிற் பெரிதும் ஈடுபட்டவராய்த் தம் புதல்வனுடைய நுண்ணறிவின் அதிதீவிர பக்குவத்திற்கேற்றபடி கல்வியை நன்றாகப் புகட்டவல்ல தமிழாசிரியர் ஒருவரைத் தேடிக்கொணர்ந்து அவ்வாசிரியரிடத்து இளையமாம்பழத்தை ஒப்புவித்துக் கல்விபுகட்டும்படிசெய்தனர். அவ்வாசிரியர்பெயர் "மாரிமுத்துக்கவிராயர்" என்ப. இவர் அக்காலத்திற் பழநியிற் சிறந்தபுலவராக விளங்கியிருந்தனர். கவிராயரும் சிறுவனுடைய தகுதியறிந்து தமிழை முறையாகப் போதித்துவந்தனர்.

மாம்பழமும் ஆசிரியர் போதிக்கும் அருந்தமிழைக் கருத்தூன்றிக் கற்றுவந்தனன்; சித்திரப்பாவையைப்போல் அசைவற்றிருந்து, மனத்தை அலையவிடாமலடக்கிச் செவி வாயாக நெஞ்சு களனாகக் கேட்டவைகளைக் கேட்டவாறே உள்ளத்தமைத்ததனல் ஒன்பது ஆண்டுகளுக்குள் மாம்பழம், அந்தாதி மாலை உலா தூது பிள்ளைத்தமிழ் கோவை முதலிய சிற்றிலக்கியங்களையும் பாரகாவியங்களையும் இலக்கணநூல்களையும் ஐயந்திரிபற முறையாகக் கற்றுத்தேர்ந்தனன்; யாப்பிலக்கணவிதியுணர்ந்து கவிபாடும் திறமையும் பெற்றனன்; பிறகு வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் அவற்றில் தேர்ந்த ஆசிரியர்களிடம் கற்றுக்கொண்டான்; மேலும் தருக்கம் சோதிடம் சங்கீதம் முதலிய கலைகளிலும் பயிற்சி பெற்றான். சுருங்கக்கூறின், மாம்பழம் ஆசிரியர்பால் கற்கவேண்டியநூல்களனைத்தையும் விதிவழுவின்றி விளக்கமுறக் கற்றுக் கவிபாடுவதிலும் பிரசங்கஞ்செய்வதிலும் தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி விளங்கினன்.

ஆசிரியர் தன்பால் அருள்சுரந்துபுகட்டிய கலைகளனைத்தையும்,

'ஏடாயி ரங்கோடி யெழுதாது தன்மனத் தெழுதிப் படித்த விரகன்'

என்னும்படி தன்மனம் என்னும் ஏட்டில் பதியவைத்ததே, மாம்பழம் புலமையில் உயர்வதற்கு ஏதுவாயிற்று. இங்ஙனம் இவனுக்கமைந்த ஆற்றலைக் கண்ட ஆசிரியர் அதிசயித்து மகிழ்ந்தனர். இச்செயல்காரணமாக இவனுக்குக் கல்விபுகட்டவந்த ஆசிரியர் பலராயினர்.

தமிழ்மொழிப்புலமை இவ்வாருக, மாம்பழப்புலவர், வடமொழியிலும் தாம் 'வல்லார்' எனப் பெயர்பெறவேண்டுமென்ற பெருவிருப்பத்தால், அம்மொழிவல்லாரிடம் வடமொழியையும் இயன்றவளவு பயின்றனர். இவருக்கமைந்த வடமொழியறிவு, இவருடைய சீட்டுக்கவிகளிலும் பிற பிரபந்தங்களிலும், 'கிரண சந்த்ரசடா மகுடம்' 'திரியம்பகாம்போஜம்', 'ஜயகும்பகேம்பீர' 'திவ்ய குஞ்சரவதனம்', 'பரிமளசதுர்ப்புஜம்', 'லம்போதரப்பிரவாகம்', 'உசித தவளாம்பரானந்தம்', 'சீததளவனசபாதம்', 'ஜீவபரிபாலனம்', 'குணுல ப்ரபாகரன்', 'தேவகணவிநுத', 'படிகரத்நாபரண'—எனவரும் வடமொழிச்சொற்ளுெடர்களால் அறியப்படும்.

முத்தையபத்தர் தம்மகன்பொருட்டுத் தம் இல்லத்தில் மொழியறிவுமிக்க புலவர்கள் ஒன்றுகூடவும், அவர்கள் பல்வகைக் கவிகளைப் பாடவும், சொற்பொழிவுநிகழ்த்தவும், தமிழ்சம்பந்தமான சம்பாஷணைகளைப் புரியவும் போதியவசதிசெய்திருந்தனர். இப்புலவர்கள் கூட்டுறவால் இளங்கவியாகிய மாம்பழத்திற்கு அறிவுப்பெருக்கமும், ஆன்றபுலமையும், சொற்சாதுரியமும், பேச்சுவன்மையும், எதனையும் நுனித்தறியுந்தன்மையும் மிகுதிப்பட்டன; கற்றலினும் கேட்டல் பன்மடங்கு உயர்ந்ததென்பது அறிஞர் துணிபன்றே.

இப்பெற்றியால், மாம்பழத்தைச் சிலர் ஞானகாந்தம் எனப் பெயரிட்டு அழைத்தனர்.

[தொடரும்.]

சி. கு. நாராயணசாமிமுதலியார்.

உ

பாஞ்சராத்திரம்.

[௩௬-ஆம் தொகுதியின் ௩௮௯-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.]

அபிமன்யு:—இங்கேயிருக்கும் பெரியோர்கள் என் தந்தையர்களா? ஆதலால்,

ந ருஷ்யந்தி மயா க்ஷிப்தா ஹஸந்தஶ்ச க்ஷிபந்தி மாம்।
திஷ்ட்யா கோக்ரஹணம் ஸ்வந்தம் பிதரோ யேந தர்ஶிதா:॥

என்னால் நிந்திக்கப்பட்டாலும், அவர்கள் சினங்கொள்ளவில்லை; அவர்கள் என்னைப்பழித்தாலும் சிரித்துக்கொண்டே பழிக்கிறார்கள். நிரைகவர்ந்தது நல்லமுடிவுள்ளதாயிற்று; சந்தோஷம்! தந்தையர்கள் காணப்பெற்றார்கள். (பீமசேனனைநோக்கி)

அஜ்ஞாநாத்தாத யோஸ்மாபிர்பவாந் நாபிவாதித:।
தஸ்ய புத்ராபராதஸ்ய ப்ரஸாதம் கர்துமர்ஹஸி॥

உண்மைதெரியாததால் நான் தங்களை வணங்கவில்லை; அறியாமையால் புத்திரன்செய்த பிழையைப் பொறுத்தருளவேண்டும்.

பீமசேநன்:—வா, வா. பிள்ளாய்! தந்தைக்குச் சமமான பராக்கிரமமுள்ளவனாக இருப்பாயாக.

அபிமன்யு:—அநுக்கிரகிக்கப்பெற்றேன்.

பீமசேநன்:—பிள்ளாய்! தந்தையை வணங்குவாயாக.

அபிமன்யு:—ஓ! அப்பா! வணங்குகிறேன்.

அர்ஜுனன்:—வா, வா. குழந்தாய்! (ஆலிங்கனஞ்செய்து)

அயம் ஸ ஹ்ருதயாஹ்லாதீ புத்ரகாத்ரஸமாகம:।
யஸ்த்ரயோதஶவர்ஷாந்தே ப்ராப்த: புநராகத:॥

என்மனதைக் குளிரச்செய்வதான ஆலிங்கனமானது பதின்மூன்றுவருஷங்களாகக் கிட்டாது, மறுபடியும் இப்பொழுது கிடைத்தது. பிள்ளாய்! விராடேசுவரரை வணங்குவாயாக.

அபிமன்யு:—(விராடனைநோக்கி) வணங்குகிறேன்.

அரசன்:—குழந்தாய்! வா! வா!

𑌯𑍌𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌂 𑌧𑍈𑌰𑍍𑌯𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂
𑌭𑍈𑌮𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌨𑍈𑌪𑍁𑌣𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑍍𑌯 ।
𑌮𑌾𑌦𑍍𑌰𑍀𑌜𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌥𑌾𑌭𑌿𑌰𑍂𑌪𑍍𑌯𑌂
𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 ॥

யுதிஷ்டிரரைப்போல் தைரியத்தையும், பீமசேநனைப்போல் வலிமையையும், அர்ஜுனனைப்போல் திறமையையும், நகுலசகதேவர்களைப்போல் அழகு அறிவு ஆற்றல்களையும், உலகத்தாரால் விரும்பப்படுகிறவரான கிருஷ்ணனைப்போல் புகழையும் நீ பெறுவாயாக.

(தனக்குள்) அர்ஜுனன் உத்தரையுடன் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறான் என்பது எனக்கு வருத்தத்தைக்கொடுக்கிறது; நான் என்னசெய்வேன்? இருக்கட்டும்; அதற்கும் ஒரு பரிகாரம் செய்வேன். யாரடா அங்கே?

வேலையாள்:—(புகுந்து) மகாராஜா வெற்றிபெறுக.

அரசன்:—தண்ணீர்; தண்ணீர்.

வேலையாள்:-மகாராஜா உத்தரவுப்படி. (வெளியேசென்று மறுபடி புகுந்து) இதோ தண்ணீர்.

அரசன்:-(நீரைக்கையிலெடுத்து) அர்ஜுன! பசுநிரைகளைமீட்டு வெற்றியடைந்ததற்கு வெகுமதியாக உத்தரையைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

பகவான்:—என் தலை இறங்கியது.

அர்ஜுனன்:-(தனக்குள்) என் நடையைப்பற்றிச் சந்தேகிக்கிறார் போலும். (வெளிப்படையாக, விராடனைநோக்கி) ஓ! அரசரே! இந்த அந்தப்புரமகளிரெல்லாரும் என்னால் தாயைப்போல் பூசிக்கப் பெற்றார்கள்; தங்களால் கொடுக்கப்பட்ட உத்தரையை என் புத்திரனுக்காகப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறேன்.

யுதிஷ்டிரர்:—என் சிரம் மறுபடியும் மேலே நிமிர்ந்தது.

அரசன்:—𑌊𑌢𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂
𑌮𑌾𑌸𑌿𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।

ஸம் தத்வேந நிவாஸஸ்ய
ஸத்ருஶீம் க்ருதவாந் க்ரியாம்॥

யுத்தத்திற் சூரர்களென்றும், நன்னடக்கையுள்ளவர்களென்றும் ஈடுபட்டு அந்தப்புரத்தில்வசித்ததற்கு ஏற்றதான செய்கையை நான் செய்தேன். இன்றைக்கு நன்னாள். இன்றைக்கே அவனுக்கு விவாகம் நடக்கட்டும்.

யுதிஷ்டிரர்:—இருக்கட்டும்; பிதாமகரிடம் உத்தரனை அனுப்புவோம்.

அரசன்:—தங்களுடைய விருப்பத்தின்படி: தர்மராஜ! பீமசேந! அர்ஜுந! இந்த மகிழ்ச்சியுடன் உள்ளே செல்வோம்.

எல்லோரும்:—நல்லது.

(எல்லோரும் செல்லுதல்.)

இரண்டாம் அங்கம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது அங்கம்

தேர்ப்பாகன்:—(அரங்கம் நுழைந்து) ஓ! ஓ! ஆசாரியரை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கிற க்ஷத்திரியர்களிடம் தெரிவிக்கப்படட்டும், தெரிவிக்கப்படட்டும்.

ஸ்வாஸ்ய நாராயணசக்ரஜம் பயம்
சிரப்ரணஷ்டாந் பரிஹ்ருத்ய பாண்டவாந்।
யந்ந: ஸஹாயை: கார்முகிபிர் ந ரக்ஷிதோ
ஹ்ரியேதாம் ஹீநா: க்ரியதாம் வ்யபத்ரபா॥

ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சக்கராயுதத்தால் உண்டாகும் பயத்தையும் விட்டு, வெகுகாலமாக அறியப்படாதிருக்கிறவர்களான பாண்டவர்களையும் பொருட்படுத்தாமல், எவனாலேயோ அபிமன்யு பிடிக்கப்பட்டானே! கைகளில் வில்லையுடையவர்களான குருவீரர்கள் அவனைக் காக்கவில்லையே! வெட்கமில்லையா?

(பீஷ்மரும் துரோணரும் அரங்கில் நுழைதல்)

துரோணர்:—ஸூதனே! சொல்லுவாயாக, சொல்லுவாயாக.

ரணபடுரவநீத: கேந மே ஶிஷ்யபுத்ர:
க இஹ மம ஶரைர்தீப்தைர்விநயைர்திவ்யகாஸை: ।
கத்ய பராக்ரமஸாரம் யாவதஸ்த்ரம் பலம் வா
பலவத இவ த்ருப்தாம்ஸ்த்ரஸம்ப்ரேஷயாமி ॥

போரில் தேர்ச்சிபெற்றவனுயும், என்னுடைய சிஷ்யனுக்குப் புதல்வனுயுமிருக்கிற அபிமன்யுவை எவன் கொண்டுபோனுன்? தெய்வத்தன்மையுள்ள அஸ்திரங்களையுடைய என்னுடன் போர் புரிய எவன் விரும்புகிருன்? அவனைக்கொண்டுபோனவனுடைய வலிமை, ஆயுதம், உதவியாட்கள்: இவ்வளவையும் எனக்கு விரித்துரைப்பாயாக; நான் அவனிடம் ஆற்றல்மிக்க தூதர்களைப் போன்ற என் அஸ்திரங்களை முழுவலிமையுடன் ஏவுகிறேன்.

பீஷ்மர்:—சொல். சொல். தேர்ப்பாகனே! சொல்லுவாயாக.

ஸ்நாவயாநேந ஹிஜ்ஞேஷ
ஸ்த்ராரண்யஹாவேந விஸம்பமோந: ।
கேநைஷ ஹஸ்திக்ரஹணோத்யதேந
பத்மே ப்ருயாதே கலபோ க்ருஹீத: ॥

எதிரிகளால் அடிபட்டுத் தேர்கள் முறிந்து மற்றவர்கள் ஓடும் போதும் தான் ஓடாதவனும் யௌவநப்பருவமுடையவனுயிருப்பதால் சற்றுத் தாமதித்தவனும் ஆனைக்குட்டிபோன்றவனுமான அபிமந்யுவை —(யானைபிடிக்கவந்தவன் அண்ணல்யானையகன்றபின் ஆனைக்கன்றைப் பிடித்ததுபோல)ப் பிடித்துவிட்டானே!

[துர்யோதனனும் சகுனியும் அரங்கமேறுதல்.]

துர்யோதனன்:—ஸூத! சொல்; சொல். அபிமன்யுவை எவன் கொண்டுபோனுன்? நானே அவனை விடுவிக்கிறேன்; ஏனெனில்,

மம ஹி பித்ருபிரஸ்ய ப்ரஸ்துதா ஜ்ஞாதிவைர
ஸ்திஹ மயி து தோஷோ வக்த்ருபி: பாதநீய: ।
கத்ய ச மம ஸ புத்ர: பாண்டவாநாம் து பஶ்சாத்
ஸதி ச குலவிரோதே நாபராத்யந்தி பாலா: ॥

எனக்கு அவனுடைய தந்தைமார்களுடன் ஞாதிப்பகையிருப்பது உண்மையே. ஆதலால், இவன் பிடிபட்டான் என்ற

அபவாதத்தை ஜனங்கள் என்மீதே கூறுவார்கள்; மேலும், இவன் முதலில் எனக்குத்தான் பிள்ளை; பிறகே பாண்டவர்களுக்கு; ஞாதிப் பகை இருக்குமானாலும் குழந்தைகள்பேரில் குற்றம் ஏது?

கர்ணன்:—உமக்குத்தகுந்தனவும் நேசம்மிகுந்தனவுமான வார்த்தைகளே உம்மால் இயம்பப்பெற்றன.

> ஶீதாவஸ் ஸ்வஜநஸ்யார்த்தே பாஹுஸாவாஸ்
> வ்யாவஹ்ருத: ஸம்யுகே தவ ப்ரியார்த்தம்।
> ஸ்வஸாஹி நஷ்டவப்ரிருத்தே தாஸ்ஹிதந்த்யா
> ம்ருத்யுஹஸ்தாம் யதார்ப வநீய வக்ஷாநி॥

அவனைச்சேர்ந்தவர்களுக்கஞ்சி அவனை நாம் காக்கவேண்டுமென்பதும் சரியான காரணமில்லை; அவன் சிறுவனாயிருப்பதால் அவனை நாம் எவ்விதத்திலும் காப்பாற்றியிருக்கவேண்டுமென்பதும் காரணமில்லை; உமக்கு நன்மைசெய்வதற்காகவே அவன் போரின் முன்னணியிலிருந்து போர்செய்தானே! அப்படிப்பட்ட அபிமன்யுவைச் சூரர்களான நாம் காக்கவில்லையே; இனி நமக்கு விற்களால் ஒரு காரியமுமில்லை; அவற்றை எறிந்துவிட்டு, மரவுரிகளையுடுத்துத் தவஞ்செய்வதற்காகக் கானகம்புகுதலே உசிதமாகும்.

சகுனி:—ஸுபத்திரையின்புத்திரனைக் காப்பாற்றுகிறவர்கள் பலர் உண்டு; ஆகையால் அவன் எவ்வாறேனும் விடுவிக்கப்பெறுவான். ஏனெனில்,

> ஸம்பந்தஜோர்ஜுநஸுத இத்யுபகதோ ராஜா விராட: ஸ்வயம்
> ஸங்க்ருத்தோ வா ஹலாயுதோ ரணாஜிராத்வஜிதம் ஸம்பந்தஸாஹாய்யத:।
> க்ருஷ்ணோ யோக்யோ ஹலாயுத ப்ருதம் ப்ரமோக்ஷயேத் நாஸ்தி தே ந ஸம்பந்ததா
> பீமஸேநோ நிஹத்ய நயேத் ஸாஹஸாத் ஹத்வா பரிந் நிர்ஜிதான்॥

போரில் தோல்வியடைந்தவனை அவனை விராடஅரசனே அர்ஜுனபுத்திரனெனத் தெரிந்து விடுவிக்கக்கூடும்; அல்லது கோபம்வந்தால், கலப்பையை எறிகிறவரான பலராமரிடங்கொண்ட பயத்தால் அவனை விட்டுவிடலாம்; அன்றி, கிருஷ்ணனை மனதில் எண்ணி அவனை விட்டுவிடவுங்கூடும். வலிமிக்கவர்களானபகைவர்களைவென்று பீமனே அவனை விடுவித்துக்கொணரவுங்கூடும்.

துரோணர்:—ஸூதனே! சொல், சொல். அவன் எப்படிப் பிடிபட்டான்?

வயஃஷொZஸ்ாயொ ஹயாநு வவஸாஶுகூாக்ஷாெஜீநீ
தஃணீக்ஷீணஶாெதுவஸ்விமுணொ ஜாெஹ்வமஃயுமஶநுஃ।
வஜதாெஷிவகூதாஹவஷிரயிநாம யுஜாஶுயாவ்யாவஷொ
வாணொவ்யவகூஷ்ெதவஙுவொஃஸ்ாயீநஶிக்ஷஹுவஃ॥

அபிமன்யுவின் இரதம் கீழே விழுந்துவிட்டதா? புரவிகள் சபலமுள்ளவைகளா? தரை, தேர்ச்சக்கரங்கள் நகரமுடியாதபடி ஆகிவிட்டதா? இரண்டு அம்பறாத்தூணிகளும்பாணமற்றவையாக ஆய்விட்டனவா? உன்னால் தேரைச் செலுத்தமுடியவில்லையா? நாண்கயிறு அறுந்ததால் வில் உபயோகமற்றதாக ஆகிவிட்டதா? தெய்வவசமாக இவ்வகைத்தோஷங்கள் நேரக்கூடியவையே! அவன் நன்றாகப் போர் புரியவல்லவனே; பிறரால் அவன் எப்படிப் பிடிக்கப்பட்டிருப்பான்?

தேர்ப்பாகன்:—எஜமானே! தனுர்வேதமே புருஷவடிவெடுத்து வந்தாற்போல் விளங்கும் தங்களுக்குத் தெரியாததில்லையே.

நவாவி ஷொஷா ஹவதாஹிஷிதாஃ
ஸவாவி வாணௌவெயொ ஹாரயஃ।
கூஙாதவகூவுதிஷுஶ ெஜ ரயொ
-ஹுஹீத வவாவததா வஷாதிநா॥

தாங்கள்கூறிய தோஷங்கள் ஒன்றுமே ஏற்படவில்லை. மகாரதனை அபிமன்யுவோ அம்புமழையைப் பொழியவல்லவன்; அம்புகளாகிற நெருப்பைச் சிந்துவதும் நெருப்பை வட்டமாகச் சுற்றுவது போற் சுழல்வதுமான தேரில், வலிமிக்கவனை காலாள் ஒருவன் திடீரென்று ஏறி, அபிமன்யுவைப் பற்றிக் கொண்டுபோனான்.

எல்லோரும்:—என்ன! என்ன! காலாளா?

துரோணர்:—அவன் எப்படிப்பட்டவன்?

தேர்ப்பாகன்:—எதைச்சொல்லட்டும்? உருவத்தையா? வலிமையையா?

பீஷ்மர்:-உருவத்தைக்கொண்டு மகளிரும் பராக்கிரமத்தைக் கொண்டு ஆடவரும் வருணிக்கப்படுவார்கள். அவனுடையவலிமையை விவரிப்பாயாக.

தேர்ப்பாகன்:—எஜமானே!

துரியோதனன்:—

கிஶயமிஂ ஷூபெத கொஂவி ஶவதா மஶிதாக்ஷெரெ:।
கய்ஷதாஂ நாஷி்ஜெ தூஂவொ யஜெவ வவநொ ஜவெ॥

அவனைப்பற்றி வெளிப்படையாய் விவரிக்கலாம். அவன் வேகத்தில் வாயுவை ஒத்தவனுயினும், நான் அஞ்சேன்.

தேர்ப்பாகன்:—மகாராஜா! கேட்கவேண்டும்.

ஶஂவயிதூ ஜவெநாஶாநு ந்யூஷூவஷெ கூ:।
வூஶாஶிதஹயதீவொ நிகஂவஶு ஈயஃ ஷூிதஃ॥

அவன் விரைந்து குதிரைகளைத்தாண்டித் தேர்த்தட்டிற் கையைவைத்தமையால் நீண்டகழுத்தையுடைய குதிரைகள் பூட்டிய தேர் அசையாமல் நின்றுவிட்டது.

பீஷ்மர்:—ஆதலால் நாம் ஆயுதங்களை வைத்துவிடலாம்; (அபிமன்யுவை விடுவிக்கமுயலவேண்டாம்.)

எல்லோரும்:—ஏன்?

பீஷ்மர்:—

ஹூதவூவெரொ யதி வாஹுநா ஈயொ
வூகொஷஈஷூஂகமதஃ ஸ விஜூதாழ।
வஈா ஹி தெந தூவஷாத்ஜாஂ ஶாநு
வஷாதிரெநவாவஜிதொ ஜயதூயஃ॥

ஒருகையாலே தேர் நிறுத்தப்பட்டதானல், வீமனுடைய மடியில் அபிமன்யு இருப்பதாகவே நிச்சயமாக நினைத்துக்கொள்ள லாம். முன்பு துரோபதையைத் தேரில் ஏற்றிக்கொண்டு சயத்தி ரதன் கொண்டுபோகும்போது, வீமன் காலாளாகவந்தே தேரை நிறுத்தினன்.

துரோணர்:—கங்காதேவியின்புதல்வர் நன்ருக இயம்பினர். இளம்பருவத்தில் அவனுக்குக் கற்பித்ததிலிருந்து அவனுடைய வேகத்தை நானறிவேன்; வில்வித்தைகற்குமிடத்தில்,

𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌯𑍇𑌨 𑌶𑌰𑍇 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇
𑌵𑌿𑌕𑌂𑌪𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑍋 𑌹𑌿 𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌃 ।
𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑍇𑌨 𑌚 𑌬𑌾𑌣𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌃 𑌸 𑌶𑌰𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌃 ॥

கற்கும்போது, நாண்கயிற்றைக் காதுவரையிழுத்து வீமனல் அம்பு எய்யப்பட்ட சமயத்தில், அவன் தலை சற்று அசைந்த தென்று நான் சொன்னேன்; உடனே அம்பின்வேகத்துக்குச் சரியாக அதைப் பின்றொடர்ந்து ஓடி, அவ்வம்பு இலக்கை அடிக்கு முன், அவன் அந்த அம்பைக் கைப்பற்றிக் குழந்தையைப்போல் கொணர்ந்துவிட்டானே!

சகுனி:—ஓ! தாங்கள் சொல்வது வேடிக்கையாயிருக்கிறது; தங்களைக் கேட்கிறேன்.

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌬𑌲𑌵𑌾𑌨𑍍𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌿𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥

அப்படியானல், உலகத்தில் வலியோன் வேறொருவனுமேயில்லைபோலும்; நண்பர்கள்விஷயத்தில் எதையும் சொல்லிவிடலாமோ? அவர்களிடம் எதுவும் இருப்பதாகச் சொல்லலாகுமோ? உலக முழுவதும் பாண்டவர்களே வியாபித்திருப்பதாகத் தாங்கள் காண்கிறீர்களா?

பீஷ்மர்:—காந்தார அரசனே! எல்லாம் அநுமானத்தாலேயே நிச்சயிக்கப்படுகின்றன.

𑌵𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌰𑌥𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌾𑌃
𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌥𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌬𑌾𑌹𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑍌 𑌸𑌮𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍌
𑌹𑌲𑌾𑌯𑍁𑌧𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌶𑍍𑌚 ॥

நாம் தேரில் ஏறிக்கொண்டு போர்செய்வோம்; வில்லும் படைக்கலங்களும் தேரில் இருக்கும்; ஆனல் தோள்வலியால் போர் செய்வோர், கலப்பையை ஆயுதமாகக்கொண்ட பலராமனும் விருகோதரனான வீமசேனனுமாகிய இருவருமே.

சகுனி:—அப்படியானல்,

𑌏𑌕𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌵𑌯𑌂 𑌶𑍂𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌹𑌸𑌾 𑌸𑌾𑌹𑌸𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃।
𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌚 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌫𑌲𑍍𑌗𑍁𑌨𑌮𑍍॥

சூரர்களாகிய நம்மைப் போரில் முறிய அடித்தவனான உத்தரனையும், சிலர் அர்ஜுனனென்றே சொல்லுவார்கள்.

துரோணர்:—ஓ! காந்தாரவரசனே! இங்கேயுமா உனக்குச் சந்தேகம்?

𑌕𑌿𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌰𑌣𑍇 𑌵𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇
𑌨𑌿𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌶𑌨𑌿𑌗𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌃।
𑌕𑌿𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌰𑍈𑌰𑍍𑌹𑍃𑌤𑌾𑌤𑌪𑌃
𑌕𑍃𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌾𑌕𑌰𑌃॥

யுத்தத்தில், வறட்டு இடியைப்போல் முழக்கஞ்செய்கிறதான வில்லானது உத்தரனால் இழுக்கப்படுமா? உத்தரனாலும் அம்புகளால் சற்றுமறைக்கப்பட்டுச் சூரியன் அஸ்தமித்தவனைப் போலச் செய்யப்படுவானா?

பீஷ்மர்:—காந்தாரியின்புதல்வனே! விளக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். உனக்குத் தெரியாதா?

𑌬𑌾𑌣𑌪𑍁𑌙𑍍𑌖𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌵𑌶𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃।
𑌵𑌿𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌧𑌨𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌨 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿॥

அம்புகளின் அடிகளிலிருப்பவையான எழுத்துக்கள் உள்ளதும், நாண்கயிறான நாவினால் உச்சரிக்கப்படுகிறவையுமான வாக்கியங்களுடன்கூடின வில்லானது பார்த்தனால் இழுக்கப்பட்டதை நீ கேட்டதில்லையா?

தேர்ப்பாகன்:—(புகுந்து) எஜமானே! வெற்றிபெறுக; சாந்தி செய்யவேண்டும்.

பீஷ்மர்:—எதற்காக?

தேர்ப்பாகன்:—

𑌉𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑍇 𑌵𑌰𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌬𑌾𑌣𑌵𑍍𑌯𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌤𑍇।
𑌕𑍍𑌷𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑌾𑌣𑌃 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌂𑌶𑍇 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌙𑍍𑌕𑌿𑌤𑌯𑍀𑌯𑌤𑍇॥

அம்பினால் தேரின்கொடி அடிபட்டால் சாந்திசெய்வது மரபு. இந்த அம்பு யாருடையபெயரையோ குறிக்கிறது.

பீஷ்மர்:—(வாங்கிப்பார்த்து) குழந்தாய்! காந்தாரவாசனே! கிழத்தனத்தால் எனக்குப் பார்வை மங்கியிருக்கிறது; இந்த அம்பி லுள்ளபெயரைப் படித்துரைப்பாயாக.

சகுனி:—(வாங்கிப்படித்து) அர்ஜுனனுடையது; (என்று எறிய, அது துரோணருடையகால்களில் விழுதல்.)

துரோணர்:—(அம்பினை எடுத்து) குழந்தாய்! வா, வா.

ஏஷ ஶிஷ்யேண மே க்ஷிப்தோ மாம்ப்ரயம் வந்திதும் ஶர:।
பாதயோ: பதிதோ பூமௌ ஸாங்க்ஷேணாபிவந்திதாம்॥

என்னுடைய மாணவனால் எறியப்பட்ட அம்பானது முதலில் பீஷ்மருடைய அடிகளில்விழுந்து, பிறகு பூமியில்விழுந்து என்னை யும் வணங்கியதுபோலும்.

சகுனி:—ஓ! அப்படியன்று; அம்பில் உள்ள எழுத்தால் நாம் ஒருமுடிவுக்குவரக்கூடுமா?

யோதஸ்யார்ஜுநோ நாம தேநாயம் மோக்ஷித: ஶர:।
விதிதம் சோத்தரேணாபி ப்ரகாஶமேவ நீயதாம்॥

உத்தரனுடைய படையாட்களில் ஒருவனுக்கு அர்ஜுனன் என்று பெயரிருந்து, அவன் இந்த அம்பை எய்திருக்கலாம். பார்த்தனாகிய அர்ஜுனனே இந்த அம்பினை எய்தான் என்று உத்தரன்கையால் எழுத்து வருமானால் அப்பொழுதுமட்டும் நம்பிக்கைகொள்ளலாகும்.

துர்யோதனன்:—

தேஷாம் ராஜ்யப்ரதாநாய ந்ருதம் கத்யதே யதி।
ராஜ்யஸ்யார்தம் ப்ரதாஸ்யாமி யாவத்த்ருஷ்டே யுதிஷ்டிரே॥

அவர்களுக்கு நாடுகிடைப்பதற்காகப் பொய்சொல்லப்பட்டா லும், யுதிஷ்டிரரைக் கண்ணுற் கண்டவுடன் அவர்களுக்கு நாட்டிற் பாதி கொடுப்பேன்.

வேலையாள்:—(புகுந்து) விராடநகரத்திலிருந்து தூதன் வந் திருக்கிறான்,

துர்யோதனன்:—அழைத்துவரலாம்.

வேலையாள்:—மகாராஜா உத்தரவுப்படி. (வெளியேறுதல்)

உத்தரன்:—(பிரவேசித்துத் தனக்குள்)

शीघ्राश्ववृत्तिरथवेगजवेष्वपि मे
मार्गस्तदा विषमयेन विलम्बितं मे ।
कौन्तेयबाणनिहतैर्द्विरदैः क्षतैश्च
भूमौ न याति तरसा विषमो हि मार्गः ॥

மிக்க விரைவுடைய குதிரைகளையூர்ந்துவருகிறவனான எனக்கும் வழியில் பார்த்தனுடைய பாணங்களாலடிபட்டுக் கீழேவிழுந்து கிடக்கிற யானைகளால் தரை சமமாயிராமல் மேடுபள்ளமாயிருந்ததால் அவற்றைத் தாண்டிவரத் தாமதமாகிவிட்டது.

(வெளிப்படையாய்) ஆசார்யர், பிதாமஹர் இவர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கிறவர்களான அரசர்கள் எல்லாரையும் நான் வணங்குகிறேன். (வணங்குதல்.)

எல்லாரும்:—தீர்க்காயுள் உள்ளவனாய் இருப்பாயாக.

துரோணர்:—பெரியோரான விராடவரசர் என்ன சொல்லியனுப்பினார்?

உத்தரன்:—நான் அவரால் அனுப்பப்படவில்லை.

துரோணர்:—ஆனால் நீ யாரால் அனுப்பப்பட்டாய்?

உத்தரன்:—பெரியோரான யுதிஷ்டிரரால்.

துரோணர்:—தர்மராஜன் என்னசொல்லுகிறான்?

உத்தரன்:—கேட்கவேண்டும்.

उत्तरा मे स्नुषा युष्मत्प्रतीक्षं राजमण्डलम् ।
तत्रैव क्रियतामत्र विवाहः श्वः प्रवर्तताम् ॥

உத்தரையை நான் மருமகளாக அடைந்தேன்; அரசமண்டலத்தின்வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன்; விவாகத்தை அங்கே நடத்தவேண்டுமா? அல்லது நாளையே இங்கே நடக்கட்டுமா?

சகுனி:—அங்கே, அங்கே.

துரோணர்:—

𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌯𑌮𑌾𑌨𑍀𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍋𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ।
𑌯𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌾 𑌭𑌿𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌯𑌚𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍀𑌯𑌤𑌾𑌮𑍍 ॥

இதற்காக நாங்கள் இங்கே அழைத்துவரப்பட்டோம். ஐந்து நாள் அவதி நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது; இன்னும் முடியவில்லை; தர்மத்தை அநுசரித்து எனக்குக் கொடுப்பதாக வாக்களித்துள்ள (பாண்டவர்களுக்கு நாட்டிற் பாதி கொடுப்பதான) பிக்ஷையைத் தர்மத்தாலேயே (உண்மை தவறாமல்) நீ கொடுப்பாயாக.

துர்யோதனன்:—

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌪𑍁𑌰𑌾 ।
𑌮𑍃𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌨𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥

முன்பு இருந்தபடியே பாண்டவர்களுக்கு என்னால் நாடு கொடுக்கப்பட்டது; உண்மையுடையவரானால், இறந்தபிறகும், எல்லாமனிதர்களும் உயிருடன் இருப்பவர்களே.

துரோணர்:—

𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌕𑍁𑌲𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃 ।
𑌇𑌮𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌹𑍀𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌿𑌂𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌃 ॥

அம்மம்ம! குருவம்மிசம் க்ஷேமமுள்ளதாகிவிட்டது; நாமெல்லோரும் ஆநந்தமடைந்தோம்; இப்பூமிமுழுவதையும் நம்மையும் ராஜஸிம்மன் ஆள்வானாக.

(எல்லோரும் வெளியே செல்லுதல்.)

மூன்றாவது அங்கம் முற்றும்.

பாஞ்சராத்திரம் முற்றிற்று.

V. S. ராமஸ்வாமிசாஸ்திரி, B.A., B.L.

யவனர்வரலாறு.

[யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமான். த. இராமநாதபிள்ளை B.A., (LOND.) அவர்கள்.]

(௩௪-ஆம் தொகுதியின் ௩௨௯-ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இத்தாலியதேசத்து ஆட்சிவரலாறு.

கி. மு. மூன்றும்நூற்றாண்டில் உரோமர் தமது ஆட்சியை இத்தாலியதேச முழுவதும் செலுத்தினர். அவர், பிறசாதியினர் யாவரையும் வென்று அவர்கள் நாடுகளில் தம்மக்களைக் குடியேற்றினர். இந்நூற்றாண்டில் உரோமக் குடியரசு மிகு வலிமை பெற்று மத்தியதரைக்கடற்பாகங்களில் பிறநாட்டரோடு பகைத்துப் போர்புரிந்தது.

சம்நிதியர் போர்.

சம்நிதியர் உரோமருடைய அயலோராயினும் வேற்றினத்தைச் சேர்ந்த ஒருகூட்டத்தினரே. சம்நிதியர் சமயப்பற்றாலும், ஒழுக்கத்தாலும் சிறந்தோரென அறிகிறோம். சபேரியர், உம்பிரியர், சம்நிதியர்: என்போர் ஒரு குழுவினரே. சம்நிதியர் வீரத்தால் புகழ்பெற்றோராயினும் தம்முள் ஒற்றுமையின்மையால் உரோமரால் அடக்கப்பட்டனர். கி. மு. ஐந்நூறில் சம்நிதியர் எற்றியரைத் துரத்திக் கம்பேனிய கிரேக்கரை அடக்கி அவர்கள் நாடுகளிலும் குடியேறினார்கள்.

முதலாம் சம்நிதிய யுத்தம். கி. மு. 326—321

கி. மு. 343-ஆம் ஆண்டில் கிரேக்கநாகரிகத்தைத்தழுவிய கப்புவாநகரத்தோர் உரோமருதவியை வேண்டித் தூதனுப்பினாராக, உரோமர் அவ்வேண்டுகோளுக்கிணங்கிச் சம்நிதியரோடு போர் தொடங்கினார்கள். உரோமருடைய இணைத்தலைவரே படைத்தலைமைவகித்தல் வழக்கமாதலால் 343-ஆம் ஆண்டில் இணைத்தலைவரில் ஒருவனான வலேரியஸ் காக்கையன் என்பான் சம்நிதியநாடு சென்று அவர்களைக் கவரிஸ்மலையில் நிகழ்ந்தபோரில் வென்றான். மற்ற இணைத்தலைவன் அவுலஸ் கேணிலியஸ் கொசஸ் என்பான் வேறோர்களத்தில் சம்நிதியரை வென்றான். இருதலைவரும் தம

படையை ஒருங்குசேர்த்துப் பகைவரை ஸுவஸ்பாப் போரில் வென்றனர். இலிவியஸ் என்பார் தம்வரலாற்றுள் இப்போரில் நாற்பதினுயிரம்சம்நிதியர் மாண்டனரெனக் கூறினர். இப்பெருஞ் சேனை வெள்ளம் அழிந்ததோவெனப் பலர் ஐயுறுகின்றனர். கப்புவாநகரின் மூலப்படை நகரத்தலைவனொடு வேறுபட்டுப் பகைப் படையாக மாறிற்று. சில இலத்தின் நகரங்களும் உரோமரொடு பகைக்கலாயின. அக்காலத்தில் உரோமர் கம்பேனியநாடுகளையும் தமது ஆட்சிக்குட்படுத்தினர். கி. மு. 327-ஆம் ஆண்டில் கூமாயி நகரத்துக் கிரேக்கர் சிலர் நியாப்போலி, பலியாப்போலி என்னு மிடங்களிற் குடியேறினர்கள். கிரேக்கக்குடிகள் கப்புவாவில் கலகம்விளைத்தனர்; ஆதலின் உரோமர் கப்புவாநகரத்தோருக்குத் துணைபுரிந்து கிரேக்கர் குடியேறியநாடுகளைக் கைப்பற்றினர். கி. மு. 326-ஆம் ஆண்டுமுதல் மறுபடியும் சம்நிதியரும் உரோமரும் பொருதனராயினும், அவர்களுள் வெற்றி தோல்விகள் நிகழவில்லை. 324-ஆம் ஆண்டில் உரோமர் சம்நிதியரைப் புடைத்தனர். கி. மு. 321-ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்த போரில் உரோமர்படை நாசமாயிற்று. இணைத்தலைவரான பொஸ்தூமியனும், கல்வீனனும் தோல்வி யடைந்தமையால் சம்நிதியருடைய தலைவனுன காயஸ் பொந்திய னேடு உரோமர்தலைவர்கள் உடன்படிக்கைசெய்துகொண்டார்கள். மேன்மக்கட்சபையார், அவ்வுடன்படிக்கையை ஏற்காமல் தலைவர் இருவரையும் பொந்தியனிடம் ஒப்புவித்தனர். பொந்தியன் தன் பெருந்தன்மையால் அவர்களை யாதொரு தீங்கும் செய்யாது விடுதலைசெய்தான். உண்மை இவ்வாறிருப்ப, இலிவியஸ் என்பார் உரோமர் வென்றனர் என எழுதினர். கி. மு. 315-ஆம் ஆண்டில் பேவிஸ் என்பான் உரோமநாட்டுத்தனித்தலைவனுகிப் போர்நடாத்தி யும் பல நகரங்கள் சம்நிதியர்கைப்பட்டன.

[தொடரும்.]

ஓர் அருஞ்செய்யுளுரை.

யாப்பருங்கலக்காரிகை ஒழிபியலில் "பொருளோடடிமுத னிற்பது" என்னும் காரிகையின் குணசாகருரையில்,

காதம சூக விநுதிதனி கண்புருவஞ்
சீதமுகங் கொங்கை திரண்டவா—யோதக்
கரும்பார் மழபாடிக் காங்கேயன் பட்டத்
தரும்பார் குழலளகத் தார்க்கு.

என ஒருதாரணச்செய்யுள் உண்டு.

பதிப்பாசிரியரொருவர், இதனுள் "சீதமுகம்" என்ற சீரைச் "சீதமும்" என்றுபதித்து, இவ்வெண்பா முன் பதிக்கப்பட்டிலதென வும் இதன் சரியானபாடம் கிடைக்கவில்லை எனவும் குறித்தனர்.

இச் செய்யுளுக்குப் பொழிப்புரை:—'மொழி கரும்புபோன்ற மழபாடிக்குத்தலைவனாகிய காங்கேயனது பட்டமகிஷிக்குக் காவி போன்ற கண்ணும், விற்போன்ற புருவமும், மதிபோன்ற தண் முகமும், சூதாடுகருவிபோன்ற திரண்ட கொங்கைகளும், கனி போன்ற வாயும் உள்ளன' என்பது.

இச்செய்யுள் நிரனிறைவகையுள் எழுத்துநிரனிறை என்னும் பொருள்கோளமைந்தது. இதனுள் முதல் எழுத்தாகிய 'கா' என்பதனை ஆறும் எழுத்தாகிய 'வி' என்பதனோடு ஒட்டிக் "காவி" என்று கொள்ளுக. இங்ஙனமே இரண்டாமெழுத்தாகிய 'த' என் பதனை வழாமெழுத்தாகிய 'நு' என்பதனோடு ஒட்டித் "தநு" என்றும், மூன்றுமெழுத்தாகிய 'ம' என்பதனை எட்டாமெழுத் தாகிய 'தி' என்பதனோடு ஒட்டி "மதி" என்றும், நான்காமெழுத் தாகிய 'சூ' என்பதனை ஒன்பதாமெழுத்தாகிய 'து' என்பதனோடு ஒட்டிச் "சூது" (சூது - சூதாடுகருவி.) என்றும், ஐந்தாமெழுத் தாகிய 'க' என்பதனைப் பத்தாமெழுத்தாகிய 'னி' என்பதனோடு ஒட்டிக் "கனி" என்றும் கொள்ளக்கிடத்தல் காண்க. திரண்ட கொங்கை என மொழிமாற்றுக.

இப்போது கூறிய உரையானும் "சீதமுகம்" எனத் திருத்திய வதனானும் இச் செய்யுளின்பொருளும் சரியானவடிவமும் புலனும்.

க. குருமூர்த்தி ஐயர், நல்லூர்.

ஸ்ரீ:

மதிப்புரை.

சாசனத் தமிழ்க்கவிசரிதம்:—இது, சரித்திர ஆராய்ச்சியிற் பிரசித்திபெற்றுப் பல அரியவிஷயங்களைக் கண்டறிந்து தமிழுலகுக்கு வெளியிட்டுவருபவரும், பெருந்தொகையென்னும் சிறந்த நூலைத் தொகுத்துப்பலவகை ஆராய்ச்சிக் குறிப்புக்களுடன் உதவியவரும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துத் தமிழ்லெக்ஸிகனுபீஸ் தலைமைப் பண்டிதரும் ஆன இராமநாதபுரம் வித்வான் ஸ்ரீமத். மு. இராகவையங்காரவர்களால், சாசனங்களிலிருந்து அறியக்கிடந்த புலவரும் புரவலருமான தமிழ்ப்பெருமக்கள்சரிதம் முதலியவற்றைக் காலமுறைப்படி தொகுத்தெழுதி வெளியிடப்பட்டது; சங்ககாலப்புலவர், இடைக்காலப்புலவர், பிற்காலப்புலவர் என்னும் மூன்றுபகுதிகளில் எண்பதுக்குமேற்பட்ட புலவர்களைப்பற்றிய சிறந்த குறிப்புக்களையுடையது; இதனுட் கூறப்படும் புலவர்காலம், அவர்கள்செய்த நூல் முதலியவைகளை விளக்கும் உள்ளுறைவிவரமும் பொருட்குறிப்புமுதலியனவும் உடையது; நல்ல காகிதத்தில் திருத்தமாகவும் அழகாகவும் அச்சிடப்பட்டது. தமிழ்ப்புலவர்சரிதமெழுதுவார்க்குப் பெரிதும் பயன்படத்தக்கது. இதனைத் தமிழ்மக்கள் நன்கு ஆதரித்து, ஐயங்காரவர்கள் இத்துறையில் மேலும் முயன்று தமிழ்ப்புலவர்சரிதங்களை விரிவாயெழுதி வெளியிடுமாறு செய்வார்களாக.

இதன்விலை ரூ 1–4–0. வேண்டுவோர் 'வித்வான். ஸ்ரீமத். மு. இராகவையங்காரவர்கள், (தமிழ்லெக்ஸிகனுபீஸ் தலைமைப்பண்டிதர்), 14. சிங்கராசாரியர்தெரு, திருவல்லிக்கேணி, சென்னை' என்ற விலாசத்துக்கு எழுதிப் பெறலாம்.